

İŞÇİNİN DE  
İŞİN DE  
HAKKI VAR

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 09.09.2012 tarihli (179.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillah ve's salatü ve's selamu ala rasulillah.

Değerli kardeşler,

Rabb'imiz kulu kula muhtaç bir dünyada bizi yarattı. Hiçbir insan başka insanlardan müstağni yani onlara muhtaç olmayacak şekilde yaşayamaz. Firavun bile olsan kural böyledir. Zaten Firavun olmak demek, başkalarının sırtında yaşamak demek. Birisi de kraliçesi de onun sırtında yaşayacak. Allah kendisinden başka kimi yarattıysa -bu insan da olsa, başka mahluklar da olsa kuralı böyle bunun-birbirine muhtaç yarattı. Koca Güneş filan gezegene muhtaç, küçücük bir yıldızın etrafında dönmesine muhtaç, filan yıldız da filan yıldıza muhtaç. Mahluk mahlukla yaşar. Allah ise Hayy ve Kayyum olarak kimseye muhtaç değildir. Samed'dir Allah. Her şey O'na muhtaç, O kimseye muhtaç değil. Dünyanın temel kanunu budur.

Esasen herkes bir tür işçidir. Şu yaşadığımız dünyada "işçi kesimi" diye bir kesim hep öne çıkarılıyor ama mesela onun patronu da bankaya işçi aslında. Banka da filan sektöre işçi. Şu kadar ki biri tulum giyerek çalışıyor biri de kravatlı, gömlekle çalışıyor. Bu kıyafetlerine bakıp hep işçi diye bir kesim bir tarafta tutuluyor ama birinin işini görmekse işçilik eğer, herkes birbirinin işini görüyor bu dünyada. Patron da birisinin işini görüyor. Ona patron denmiş, buna işçi denmiş. İsimler etrafında kuru kuruya bir tur atacak olursan işçiler var, patronlar var, sendikacılar var, bir sürü isim uydurursun. Ama hayatı gerçek gözüyle ele aldığın zaman yok dünyada işçi kesimi. Hep işçiyiz, hep işçiyiz. Her işçi de evde hanımının patronu mesela. O da bir patroncuk, küçük bir patroncuk. Geçindiriyor işte, harçlık veriyor oğluna. Her ay yahut da her hafta okula giden çocuğuna harçlık veriyor, o da patron. Biraz küçük patron o kadar ama patron.

Bu rakamlara ve görüntülere takılmadan baktığımız zaman, gerçek şudur: Allah'tan başka mülk sahibi yok. Herkes fani. Hep Allah'ın işçileriyiz. Dünyayı doldurmak istedi Allah. Kimimizi tarlalarda çalıştırıyor, kimimizi bir masanın başında çalıştırıyor. Hep Allah'ın işçileriyiz. Vefalı, vefasız işçisi ayrı ama Allah'ın işçileriyiz. Allah'ın dünyayı doldurma projesinin işçileriyiz. Çok inatçı bir şekilde, özellikle dar kalıptan baktığımızda işte kalın, böyle üstü kirlili, boyalı, yağlı bir tulum giyene işçi deriz. Filanca tarlada üstü topraklı, çamurlu, ona çiftçi deriz; kravatı düzgün biri olursa memur deriz. İşte, makam arabası, şoförü olursa ona patron deriz. Bunlar çok sembolik değerler. Toprağın üstündeki ifadeler bunlar. Toprağın altında kıyafet de aynı, statü de aynı, derinlik de aynı. Herkesin standardı aynı.

Kardeşler,

Buna rağmen Şariat'ımız hayatın her dakikasını, her olayı bizim için organize ettiğinden işçi olarak bulunduğumuz yerde de mü'min işçinin, -yani işçi olarak bir yerde bulunuyorsa, bizim özel kullandığımız bir kavram olarak bir insan bir yerde işçi olarak bulunuyorsa- tıpkı abdest alıp için camiye giderken o insana şu şekilde olacaksın diye bir kalıp yapıyorsa İslam, Şariat'ımız, dinimiz, işçi olarak bulunduğu bir yerde de insana şekil veriyor. "Mü'min işçi şöyle olur." diyor. Patronsa patrona da şekil veriyor. "Mü'min patron şunlara dikkat eder." diyor. Bizim dinimiz camide insanlara kalıp yapıp "Bu camide böyle durulur." diyor da "Evlerinde veya iş yerlerinde yasalar, kasalar ne gerektiriyorsa onu yapın!" demiyor. O, hayatı kuşatmak için değil papazları yaşatmak için sürdürülen dinlerde öyledir! Kilisede papazın dediği, fabrikada sendikanın dediği veya bakanlığın dediği... O, bu dünyada Allah'tan kopuk devam eden şu anda uydurulmuş hâle gelmiş dinler için geçerlidir. Adları ne

olursa olsun. Sistemler için geçerlidir. Ama uzaydan toprağın altına kadar, yaşayanından ölüsüne kadar, geçmişinden son insana kadar bütün insanlığı kuşatmak ve kendi rengiyle renklendirmek için gelmiş olan dinimiz İslam, camide, Ramazan orucunda, Kâbe'nin etrafında tavaf ederken hangi kudret ve güçle "Böyle olacaksın. Kâbe böyle tavaf edilir." diyorsa elinde çekiciyle tornavidasıyla çalışan işçiye de "Bunu böyle yapacaksın." diyen İslam'dır. Elhamdülillah. Tarlada da işçinin yanındadır, yatak odasında da erkeğin kadının yanındadır. Makinesinin, tezgâhının başında bir şefin, patronun ve onların işçisinin de yanındadır.

Kural koyucudur, seyirci değildir İslam. Hayatı seyretmek için gelmiş bir din değil, hayatı seyrettirmek için gelmiş, kendi rayları üzerinde yürüsün diye gelmiş bir dindir. Bu sebeple bir Müslüman, bir yerde patron iken yani birisini çalıştırır iken, sadece yasalar ve işçiyle yaptığı protokolle sınırlı zannederse kendisini, Rabb'inin huzuruna çıktığında bir gün "Şu sabah namazında nerdeydin?" diye kendisine sorulduğu gibi "Filan gün maaş ödeme günü ya da filan işçinin filan yerde makinenin başındaki pozisyonunda nerdeydin?" diye de sorulur. Tıpkı namazda yaptığı hatadan dolayı sehiv secde yaparak namazı tamir ettiği gibi işçisine karşı patronu, patronuna karşı da işçiyi Allah bir tür sehiv secde gibi "Helalleş, tazminatını öde, hakkını geri ver." diye sıkıştırıyor. "Benim karşıma gelerseniz bedeli cehennemdir bunun dikkat edin." diyor. Yani bizim dinimiz, "Camide abdestin bozulunca dön abdest al, namaza öyle gel." dediği gibi filan yerde çalışırken veya çalıştırırken "Siz ne yaparsanız yapın, biz diniz. Fabrikaya girecek hâlimiz yok." -hâşâ- demiyor. O, insan eliyle geliştirilmiş ve bugün Allah'ın dini olma vasfını kaybetmiş, din denen şeyler için geçerlidir. Şeriat'ımız İslam kıyamete kadar kimin elinde tornavida varsa, kimde aybaşı bordro hazırlayacak bir nitelik ve kimliğe sahip ise o, Şeriat'ımızın dediğine dikkat ederek yaşamak zorundadır.

Dolayısıyla kardeşler biz mesela, "işçi hakları" diyemeyiz. İşçi hakları bugünkü literatürde gelişmiş, bilhassa komünist sistemlerin dünya gündeminde yoğun olarak tuttuğu şeydir. İşçi hakları, işveren hakkı da diyemiyoruz tek başına. O da kapitalist mantığın ürünüdür. Biz bir mü'min olarak, "İşçinin hakkı vardır." diyoruz, "İşverenin hakkı vardır." diyoruz, "İşin hakkı vardır." diyoruz.

Mü'min bir yerde çalışırken, bir fabrikada çalışırken, bir sanayi tesisi kurup patron olduğu zaman veya filan çiftlik kurduğu zaman, ne olursa olsun şuna iman eder, şöyle düşünür: "Ben Rabb'im bana rızık kazanmak, ailemi geçindirmek için takdir buyurduğu alana geldim. Burada çalışarak veya çalıştırarak kazanç elde edeceğim, dünyayı mamur edeceğim, param olacak veya filan ihtiyacımı gidereceğim ama Rabb'im beni ahireti kazanmak, dünyayı da imar etmek için yarattı. Ben öğle namazına giderken hangi Allah'ı razı etmek için gittiysem şu çiftliği kurarken, bu atölyeyi kurarken veya işçi formu doldurup burada işçi olurken de Allah'ın mahlukâtına hizmet edecek bir iş yapıyorum. Dolayısıyla öğlede camide Rabb'im rızasını kazanıyordum, şimdi atölyede Rabb'im rızasını kazanıyorum." Böyle inanır. Bu inanç da filan düşünürün, filan Müslüman mütefekkirin icat edip keşfettiği bir şey değildir. Bu, ilk inen Kur'an ayetlerinin koyduğu kurallardandır. İlk defa Kur'an inerken bu kuralı koydu.

Allah Teala, Müzzemmil suresinde Kur'an okumak, yeryüzünü Kur'an ile nurlandırmak için görevlendirdiği Peygamber'i aleyhisselatü ve's selam ve onun etrafındaki ilk nesle: "Haydi salın kendinizi bakalım şu yeryüzüne, şimdi Kuran'ı yayın. Şimdi Allah'ın kitabıyla amel edin, Müslümanlığınızı ortaya koyun." dedi. Ama Allah görüyor ki yirmi dört saat Kur'an okumak olmaz, yirmi dört saat namaz kılmak olmaz. Görüyor Allah bunu. Bu yüzden "Dinlenerek, kurallara dikkat ederek yapın." dedi. Çünkü Müzzemmil suresinin yirminci ayeti: "Çünkü Allah görüyor ki, sizden bir kısmınız ailesini geçindirmek için çalışmak zorundadır." ( و ءاخرن يضربون في الارض )

Bir kısmınız toprakta çalışacaklar, şuraya buraya ticarete gidecekler, bunu Allah görüyor. Bunun için bir de ( وَأَخْرَجُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ) “Bir kısmınız da eline kılıç alıp Allah için cihada gideceksiniz.” Bu iki şeyden dolayı Allah sizin yirmi dört saat Kuran okumanızı, yirmi dört saat namaz kılmanızı, yirmi dört saat aktif secdede kalmanızı emretmiyor. Neden? Çünkü “Bir kısmınız ticaret yapmak, çalışmak zorundasınız. Bir kısmınız da cihat etmek zorundasınız.” diyor Allah Kur’an’ında. Böylece bir mütefekkirin, filan hocaefendinin, filan yazarın keşfi değil. Allah’ın Şeriat’ı cihatla Bedir’de, Uhut’ta, Hendek’te, Yermük’te Rabb’im ruhum sana feda olsun diyenlerle “Rabb’im çocuğumun rızkı için bu tezgâhın başındayım.” diyeni Allah denk tutuyor. Bunun için atölye kuran mü’min, bunun için çalışan işçi; çiftlik kuran, ziraat yapan, cihat edenle aynı ayette zikrediliyor. Aynı ayette zikrediliyor. Kanun böyle. Allah böyle bir düzen kurdu.

Ashabı kiramdan birisi diyor ki: “Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber bir yere gidiyorduk. Bir adamı gördük. Öyle yoğun çalışıyor ki, yani adam yiyecek toprağı. Çalışıyor adam, bir şeyler yapıyor. Bir sahabi, Efendimiz aleyhisselatu ve’s selama dönüp demiş ki: ‘Ya Resûlellah, adam ne çalışıyor yahu. Şunu Allah için, cihat etmek için böyle gayretse var ya, girmişti adam cennete.’ Adam böyle çok performansı yüksek çalışıyor. Şimdi bu adam böyle cihat etse tamam adam kazandı.” Buyurmuş ki aleyhisselatu ve’s selam: “Adam yavruları aç kalmaması diye çalışıyorsa, yaşlı babasının/ annesinin rızkını temin etmek için çalışıyorsa, kimseye el açmayayım, onurumla yaşayayım diye çalışıyorsa o da mücahittir merak etmeyin.” Ayet zaten ticaret yapanı, tarlada çalışanı, tesisinde tornavida ile bir vidayı sıkıştırıranı Bedir’de cihat edenle denk tuttu. Peygamber de aleyhisselatu ve’s selam “Yahu şu adam böyle Allah için kılıç kuşansa ne müthiş olurdu.” diyene ne cevap verdi? “Bu da çoluk çocuğunun iffeti için çalışıyorsa, kimseden borç almadan yaşayayım diye çalışıyorsa, bu da mücahit.” buyurdu. Sallallahu aleyhi ve sellem.

Demek ki biz öğle namazında camide Rabb’imizin huzurundayız, abdestimizle, secdemizle. Öğleden sonra da veya öğle namazından önce de kirli, paslı, yağlı, topraklı, çamurlu, gübrelî hâlimizle de Rabb’imizin huzurundayız. Çünkü Rabb’imiz: “Rızık kazanın. İffetinizle, onurunuzla, kredi almadan, borç almadan, dilenmeden yaşayın.” dedi. Peygamberlerine bile kimsenin bursuna, kredisine, desteğine, fonuna muhtaç olmasınlar diye çobanlık bile yaptırdı. Muhammed aleyhisselamı bile çobanlıkla çalıştırıp rızkını temin ettirdi, örnek gösterdi. Mü’min kulları da bir fabrikada, bir atölyede, bir bahçede elinde kazmayla, elinde baltayla odun yontarken çalıştığında, öğle namazında, sabah namazında camide ne yapıyorsa onu yapıyor kabul eden Allah’ımız vardır. Bunun için biz iş yaparken patronu memnun etmek için işimizi yaptığımız kadar Rabb’imizi de memnun etmek için çalışırız.

Bizde işçi hakkı var, bizde iş verenin hakkı var, işin hakkı var. İşin sahibi de Allah’tır. Çünkü kurduğu düzende yeryüzünde hayat olmasını istedi Allah. Tarlaların kazılmasını istedi. Topraktan madenin çıkarılmasını istedi. Maden çıkarıp madenleri eritip ondan bir tesis üretmeye de ilk usta olarak peygamberlerinden birisini, Davut aleyhisselamı gönderdi. Bir maden ustası gibi çalıştırdı onu. Örnek olarak peygamberlerini kullandı Allah. İnsanoğlunun çalışmasında dolayısıyla eli paslı, pantolonunda bir santim tabaka hâline gelmiş kirli elbise, tulumla çalışan mü’min; güzel, temiz elbisesini, cübbesini giymiş, takkesini, sarığını sarıp namaz kılan mü’min gibidir. Evet, namazın yeri başkadır, işin yeri başkadır. Tıpkı bir evde çocuğun yeri başka, eşin yeri başka olduğu gibi. Ailenin içinde nasıl şu başka, bu başka hepsine aile deniliyorsa mü’min de namazıyla, orucuyla, hacıyla, işiyle, sosyalliğiyle vs. ile bir bütün olarak mü’min yaşamaktadır. Bizde işin de hakkı var. İşçinin hakkı var, iş verenin hakkı var, işin hakkı var.

Mü’min çalışırken, patron güvenlik kamerasıyla izliyor diye dikkat ederken, esasen patronun güvenlik kamerasına gerek kalmadan sağında, solundaki güvenlikçilerin de onu nasıl izlediğini, meleklerin zabıt tuttuğunu şöyle alının terini silerek çocuklarının ekmeğini kazanırken Allah’ın onu

görmekten razı olacağını bilerek çalışır. Mü'min böyle insandır. Mü'min yüreğinde Rabb'inin heybetiyle çalışan insan olduğu için mü'minden korkulmaz. Bu nedenle kardeşler, Şeriat'ımız, dinimiz, İslam'ımız bize bir "işçi kültürü" vermemiştir. Herkesi işçi görüyor. Bir "patron kültürü" vermemiştir, herkesi zaten patron görüyor. Herkes Allah'ın kulu olduktan sonra, sen de işçi gibi fani olduktan sonra sen de küçük bir mikropla doktorun önünde pes edecek bir can taşıyor olduktan sonra, adın patron olsa ne olur, işçi olsan ne olur, şef olsan ne olur, sendika başkanı olarak adlandırılсан ne olur? Yani sen de aynı bağırsaklarda tüketiyorsun yiyeceği, işçi de aynı bağırsaklarda tüketiyor. Senin ekmeğinin üstüne kaymak sürülmüş, işçi de odun gibi ekmeğini çaya batırıp yiyor. Aradaki fark o. Sen kek yiyorsun, işçi simit yiyor. Ama netice simitle kekin aynı kanalizasyona aktığı bir dünyada yaşıyorsun. Geçici bir fors atıyorsun sen, o forsu attıkça da melekleri kıs kıs güldürmekten başka bir şey yapmıyorsun aslında. Mantığımız budur, hayata bakışımız budur.

Biz dünyanın hizmetçimiz olmasını isteriz. Dünyaya hizmetçi olmayı ar kabul ederiz. İman ehliyiz biz. Rabb'imiz dünyayı bizim hizmetçimiz olarak yarattı. Sadece dünyayı değil. (هو الذي سخر لكم) "Dünyada, dünyanın üstünde ve altında, gezegenlerde ne varsa hizmetinize sundum." Allah diyor. Merih'ten(Mars'tan) bütün gezegenlere kadar hepsi bir adamın mülkü olsa, çiftlik olarak yüz tane gezegen kullansa vallahi helaldir, billahi helaldir. "Bu kadar malı ne yapacaksın?" "Hiç bir şey yapmayacağım, Rabb'immin lütfu olarak kullanacağım. Var mı bir diyeceğin?" Fazla yaşamaya itiraz etmediği gibi bir insanın, "Yeter seksen sene, fazlasını istemiyorum!" demediği gibi malın da fazlası yok. Bir milyon işçi çalıştır, beş milyon işçi çalıştır. Kıyamet günü "Binlerce çocuğun rızkının sebeplerinden biri idim." diye çık Allah'ın huzuruna. Ama onların hakkına hukukuna riayet ederek.

İşçinin de hakkı var. Çünkü işçinin de Allah'ı var. Patronun da hakkı var, patronun Allah'ı var çünkü. Ve o işi organize eden, bizi maden ocaklarına, tarlalara sevk eden Allah'ın beklentisi var. Dolayısıyla işin de hakkı var. Binaenaleyh şu veya bu sebeple bir işçi, bir fabrikayı çalışmaz hâle getirdiğinde patronuna zarar verdiği kadar, yeryüzünde düzen kurmayı murat eden Allah'ın düzenine de itirazı var. Sebep olarak çocukların doyması için filanca zati, filanca patronu sebep yaratan Allah'ın çarkının bozulmasına neden olan, işçinin hakkını vermeyen patron, sadece o işçiyle helalleşmek zorunda kalmayacak kıyamet günü. Çarkı bozduğu için, filan çocuğun gıdasız kalmasına sebep olup Allah'ın mülkünde, Allah başka türlü murat ettiği hâlde hatalı bir uygulamaya sebep olduğu için de patron, asıl "kamu davası"ndan da yargılanacak kıyamet günü. Sadece öyle işçiyle helalleşmek yeterli değil, hani bir de bu işin kamu davası var ya. Hani trafik kazası yapıyorsun. Trafik kazasında karşı tarafın hakkını ödüyorsun, çekip gidemiyorsun. "Yolu oyaladın, kaldırıma zarar verdin." diyerek bir de sana kamu davası açıyorlar. İşçi çalıştırıyorsun, patronun işçisinin, ikinizin arasında bir hukuk var. Bir de Allah ile senin bir hukukun var. Çünkü bu düzen hepimizin birbirimize mahkûm olarak yaşadığı bu düzen, Allah'ın kurduğu düzendir.

Kardeşler, mü'minin işçi olduğu zaman veya patron olduğu zaman temel karakteri iki şeydir:

1. Mü'min ehliyetli insandır.
2. Mü'min güvenli insandır. Mü'min güvenlidir. Ağzı güvenlidir, oradaki Ar-Ge çalışmalarını başka fabrikaya sızdırmaz mü'min. Bunu vatana hıyanet gibi kabul eder. Vatanda insanlığa karşı suç işliyorsun. Bu fabrikaya emek veren, Ar-Ge'yi kuran filan patronun sırrını bir yere yayarken de, o patronun da nihayetinde vatan diye bir ismi yoksa bile o da Allah'ın kulu olarak Allah'ın rızası için yapmıyor olsa bile, Allah ona yaptırıyor, hizmet ettiriyor. Kâfir kullarını da Allah, insanlığa hizmet ettiriyor. Neden kâfirlerin sanayi tesisleri, icatları daha fazla? Mü'min kullarını onlarla meşgul etmeden, bütün insanlığın arabasından, teknolojisine kadar onlara yaptırıyor Allah. Onları kullanıyor

Allah. Allah'ın mülkünde bir karıncanın veya bir sivrisineğin, Allah'ın planı, projesi olmadan gidip bir çöplüğe konup bir şey alması oradan mümkün mü? Filanca ülkenin filanca teknolojisi gelişmiş. Kes bu lafı! Topraklarında ot bitmiyordu daha iki yüz elli sene önce. Ne zaman gelişmiş? Allah, o hizmet için onu takdir etmiş. Senin ecdadını da elindeki bir demir parçasıyla Viyana kapılarına kadar "Git orada kıyamet günü kimse 'Biz Allah'ı tanımamıştık.' demesin, milyarlarca insanın hidayetinin sebebi olup olmayacağını görebileyim diye Allah onu, onun için kullandı. Yani birini orada kullanıyor Allah, birini burada kullanıyor. Mülk O'nun, plan O'nun, söz O'nun. Niye böyle murat ediyor? Öyle murat ediyor, öyle yapmak istiyor.

Kardeşler,

1. Mü'min emin insandır. İşçi olduğu zaman, patron olduğu zaman, iş üstlendiği zaman. Emin demek eli, dili güvenli demektir.
2. İki, ehliyetli insandır mü'min. Ehliyetli demek, yeteneği olduğu işte çalışır demek. Mü'min torpil yapmaz, torpil istemez. Yezid bin Ebu Sufyan isimli birisi diyor ki: "Ebubekir radiyallahu anh Şam' da bana bir müdürlük gibi bir görev verecekti. -Şimdi onun adı müdürlük. O tabi müdürlük falan demiyor herhâlde. Bir görev verecekti diyor.- Gideceğim zaman çağırdı beni, Ebubekir radiyallahu anh: 'Yezid, seni ben Şam'a gönderiyorum. Şam'da senin bir sürü tanıdıkların var. Korkuyorum görevlendirme yaparken tanıdıklarından, akrabalarından görevi alırsın diye korkuyorum. Çünkü Resûlullah buyurdu ki aleyhisselatü ve's selam: 'Bir yetkili, -Bir işte yetkili. Yetkin ne? Müdürlük, şeflik...- aralarındaki muhabbetten, akrabalıktan dolayı birisine görev verdiği zaman Allah'a hıyanet etmiştir.' Bu hataya düşersin diye korkuyorum, çok dikkat et yavrurum.' dedi."

Kim? Ebubekir radiyallahu anh. Gönderdiği en azından tâbiîn, ikinci mübarek nesilden. Ama işleyebileceği hatayı tespit ediyor. "Orada senin akrabaların, tanıdıkların var. Onları göreve getirirsin diye korkuyorum, dikkat et." diyor. Çünkü sen, işte akrabadır, hamilini koru diye bir kart getirmiştir. -Sana göre adam bir tane tabi.- Ama daha iyisinin bulunduğu bir alternatifi de var adamın. Sen buna rağmen aranızdaki muhabbeti, ilişkiyi kullanarak göreve getiriyorsun. Bu da hıyanet!

Sen filan yerde, filan belediyeye, filan müdürlüğe geldin. Öncekiler için fırtına koparıyordun. Yediniz, içtiniz hainler, memleketi bitirdiniz, diye. Sen de seni tanıyan herkesi orada ihya ettin ama çalmadın! Yo, çalmak yok, çalmak yok. Niye? Haram yemek yok çünkü. Ne var? Doğmamış çocuğu da müdürlükte personel yapmak var. Yetkili, etkili olmasına gerek yok. "Sağa dön, sola dön, maşallah baya sportif! Al, müdür yardımcısı, iki sene sonra müdür." Bu Allah'a hıyanettir diyor Peygamber aleyhisselam Efendimiz. Neden? Çünkü Allah, kâfirlerin eliyle bile olsa yeryüzünün imar edilmesini istiyor. (واستعمركم فيها) Yeryüzünün imar edilmesi, modelin kullanılır hâle gelmesini istiyor Allah. Bunu da kendisi dağlarıyla, vadileriyle yarattı Allah. İnsanlar dağlardan tüneller kazınlar, yol bulsunlar istiyor. Yoksa Allah yollarıyla, parklarıyla da yaratabilirdi dünyayı. Bu kadar büyük dünyayı yaratan, dört tane tünel mi yapamaz bir dağın altında? Yapardı herhâlde. Ama kullarının bu işi, bu aktiviteyi yapmalarını istiyor. Mü'min, mutemet işçidir. Mutemet patrondur.

İki, ehliyetlidir. Yapabileceği işin altına imza atar mü'min. Yapamayacağı işin altına işçi olarak da imza atmaz, patron olarak da imza atmaz. Şimdi hep "Filanca firmanın logosunu taklit ettin, filancayı Çin'den getirdin, patentini almadan sen aynısını yaptın." filan diyorlar da kalitesiz bir iş yapanın da marka taklidi kadar hata yaptığını söylemiyorlar. Çünkü bu ancak Allah'ın Şeriat'ında

suçtur. Kalitesiz mal, kapitalizmin hürriyet getirdiği şeylerden biridir. Allah'ın Şeriatı'nda kalitesiz iş yoktur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Allah, yaptığımız işin kaliteli yapılmasını ister."

Bir gün Zeyd bin Eslem isimli bir sahabi diyor ki: "Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir cenaze defnetmek için bir mezarlıkta bulunuyordu. Mezar kazılırken dikkatini çekti, mezara yanaştı 'Düzgün kazın burayı, düzgün kazın!' buyurdu." -Yani duvarı böyle nasıl olsa adamı atacağız, toprağı kapatacağız üstüne, diye böyle eğri büğrü kazıyorlarmış. 'Düzgün kazın, düzgün kazın.' buyurmuş.- Sonra da buyurmuş ki (Dikkat kalite, kalite sorunu.): "Bakın, bu mezar dümdüz de kazılsa, eğri de kazılsa, içindekine bir zararı, faydası yok bu işlerin. Ama yaptığınızı güzel yapmanızı ister Allah." Yaptığınızı güzel yapmanızı ister. Yani dümdüz cetvelle ölçülmüş gibi mezar kazılsa veya çukur gibi kazılsa düz mezara melekler daha mı rahmet indirecekler? Yok, böyle bir şey buyuruyor. Mezar ne olursa olsun, iman oraya rahmet getirecek veya getirmeyecek. Ama sen mezar da kazsan düzgün kaz şunu, dümdüz olsun, iyi olsun işiniz. Subhanallah! Mezardaki işin düzgün olmasını isteyen bir Peygamber, ümmetin köye yaptıkları caminin kiblesinin kırk santim eğri olmasına ne derdi acaba? "Ya, şehirden bir mühendis getirelim, bunu ölçsün kibleyi." demeye vakit bırakmadan "He böyledir, geçen sene bir hoca böyle demişti." diye kırk santim eğri kible yapıyorsun. Senin Peygamber'in bir saat sonra toprakla doldurulup kapatılacak mezarın, kazılırken cetvelle kazılmasını istiyor. "Allah, muhkem ister işinizi." diyor. "Muhkem yapın." diyor.

Dünyacı değiliz, ama dünyayı kapımızdaki köpek gibi kullanmamızı istiyor Allah Teâlâ. Tapınarak değil, kullanarak dünyada bulunalım istiyor. Mü'min işçiyle, mü'min patronla, mü'min olmayan işçi ve patron arasındaki fark şudur: Biri tapındığı dünyayı imar eder, öbürü de kendisine hizmet ettirdiği dünyada yaşar. Mü'min böyle insandır.

Şu örnek çok hassas kardeşler. Yani "Allah yaptığımız işi muhkem yapmanızı ister, şu mezarı düzgün kazın." "Boş ver, zaten kapatacağız, üstelik de bu adam sahabi. Ne edecek mezarı? Atın şunu şuraya, okuyun Fatihaları!" Yok, böyle bir şey, yok böyle bir şey. Düzgün yapın. Allah yaptığınız şeyi en iyisinden yapmanızı ister. Allah güzeldir, güzelliğinden hoşlanır. Bu nedenle kardeşler, işin hakkı var. İşçiden çok, işin hakkı var. İşin hakkı nedir? Onu ne yapıyorsun sen, çocuk oynacağı mı yapıyorsun? Onun da iyisini yap. Ya bunu çocuk kıracak iki saat sonra. İşte, iki saat sonra kırmayacağı oyuncak yap. Hatta sahilde çocukla oynuyorsun. Kumdan kale yapıyorsun mesela. "Ya at işte kürekleri, buraya bir odun dikin, tamam oğlum kale böyle bir şey." deme ya. Güzel bir kale yap çocuğa. Çünkü her oyuncak ve her oyun eğitim aslında. Orada öyle eğri büğrü kum kalesi yapmakla başlarsan rükû yaptırılmazsın o çocuğa. Yarım eğilir. "Nasıl olsa kale yarım oluyordu, rükû yarım olsa ne olacak?" deyince ne diyeceksin çocuğa. Oyun, çocuk oyun oynuyor ama eğitiyorsun çocuğu.

Mü'min işinde kaliteli insandır, ehliyetli insandır. Mü'min diplomasını bile fors olarak veyahut da ehliyet belgesi olarak kullanamaz. Filan branştan diplomam olabilir. Ama onun fabrikasına girdiğinde bayılacak gibi oluyorsun, tansiyonun yükseliyor. Hani senin diplomam vardı bu işte? Diplomam var, ehil değilsin! Girmeyeceksin bu işe. Evet, senin iktidarında, senin tanıdığının vali olduğu, müdür olduğu bir zamanda olabilirsin. Ama senin valini yaratan Allah'ın düzenindedir. Sen belediyeyi ele geçirdin, Allah'ı ele geçiremedin! Söz Allah'ın sözüdür. Bunun için yeri geliyorsa, bir devlet görevlisi eğer muktedirse makamında namaz kılmayan, hatta mü'min olmayan birisini -ehli ise o işin- çalıştırır orada. Çünkü senin vazifin filan ammeye hizmet edecek işi yapmaksa, o işte önemli olan oraya akrabaları getiremezsin. Ehlini getirmek zorundasın. Bu işi hep Müslüman olmayanlar mı yapacak? İşin neydi, yetiştirseydin! Eleman yetiştir, insan yetiştir. Sadece ele geçirip belediyeyi veya filan müdürlüğü, filan çiftliği ele geçirip ondan sonra da müdür makamına oturmak mıdır iş? Hayır. İş, o işin alt yapısını da oluşturmaktır. Alt yapısını oluştur, oluşturana kadar da kâfirlere istifade et.

Ömer bin Hattab, nüfus memurunu kâfirlerden tuttu. Ömer bin Hattab'ın, Osman bin Affan ve Ali bin Ebi Talib radiyallahu anhum cemian, onların tuttuğu kâfir işçiler ta Emeviler'in otuzuncu senesinde işten atıldılar. "Müslümanlar öğrendi bu işi, çekin gidin köyünüze." dediler. Neden? Çünkü sen muktedir bir amirsen, kâfiri de senin kafana göre çalıştıracaksın zaten. Sen muktedir değilsen, sekiz-beş görevlisiysen en muttaki adamı da getirsen, o işi gördüremeyeceksin orada. Yok, iş gördürmek değil de gaye, gaye senin ahvanını ihya etmekse o başka. Ona bir diyeceğim yok. Yani akrabayı donatım müdürlüğüyse senin müdürlüğün, doğru... Yaptığın işte bir sakınca yok.

Kardeşler,

Biz çalışan, alnının teriyle rızkını kazanan, bunu ibadet kabul eden bir Ümmet'iz. Aişe anamız radiyallahu anha diyor ki yıllar sonra tabi Efendimiz aleyhisselamdan yıllar sonra: "Ashabı kiram kimseden bir şey almaz, kendileri çalışırlardı. Hep üstleri ter baş olurdu. Cuma namazına da yetişebilmek için, o işten, güçten gelirler; üstleri ter, toz, toprak olurdu da dönüp "Ya bir gusledin, öyle gelin bu Cuma'ya." denirdi onlara." Demek ki tulumlarıyla geliyorlardı Mescid-i Nebi'ye. Cuma forsu yapacak, özel kıyafetini giymeye vakti yok ki. Çalışıyor, çocuklarının rızkı için çalışıyor. Perşembe günü de filan cepheden gelmişti zaten. Allah onlardan razı olsun. O heyecanla doluyor. Geliyor Mescid-i Nebi'ye de Aişe anamız diyor ki: "Ya bir yıkanın gelin şu camiye." denirdi, diyor. Bir keresinde Efendimiz aleyhisselam bile çok rahatsız olmuş da buyurmuş ki: "Ya, Allah'ımı seven, ahirete inanan, Cuma günü gusletmeden gelmesin buraya." Kalabalık mescit zaten, tıkım tıklım. Sigara kokusuyla değil geldikleri! Ya da petrol ürünü parfüm sıkarak gelmiş, güya koku güzel koksun. Egsoz gibi bir parfümle de camiye gelmiyorlar. Alınlarının terleri yanaklarından inmiş; rüzgâr, toprak, çamur çoğaltınca tabaka oluşmuş kirden yüzlerinde, ellerinde. Abdest alıp mescide Resûlullah'ın arkasına gelmişler. Aleyhisselatü ve's selam.

Kardeşler,

Bu Ümmet, çalışkan ümmettir. Kredici ümmet değiliz biz. Lanet olsun kredi kapılarını bize açanlara. Dünya tamahının en büyük göstergesi olan, şu başkasının parasıyla zengin olma hastalığını kim bu Ümmet'e bulaştırdıysa Allah ona lanet etsin. Çünkü faiz gibi Allah'ı ve peygamberiyle savaşmak olan ve dünyayı, ahireti beraberce harap etmek olan hastalık bu yüzden içimize bulaştı. On adım ancak gidebileceğin yola giriyorsun, yüz adımlık plan yapıyorsun! Sonra da tabi tıkanınca gelsin krediler, sonra gelsin zimmet, uykusuz geceler, stresli geceler... Üstüne yalan, yalanın üstüne kaşarlı yalan. Neden? Borçlu çünkü. Borçlu yalan konuşmayacak da ne yapacak?

Biz çalışkan ümmetiz. Terimizi sildiğimiz kadar yeriz. Bileziğimizin gücü kadar iddialı konuşuruz. Başkasının parasına güvenip, çalışan ümmet değiliz biz, değildik. Böyle değildik. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin arkasında Cuma namazı kılanlar böyle mü'mindiler. Terlerini siliyorlardı, Mescid-i Nebi'ye geliyorlardı. Bazen de silmeye de vakit bulmadan geldikleri için "Yahu bir gusledin, öyle gelin bu mescide." diye ikaz edildiler. Allah onlardan razı olsun. O çalışkan nesilden. Allah için çalışırken, Peygamber aleyhisselam Efendimizin etrafında pervaneler gibi dolaşırken çocuklarını da aç bırakmadılar.

Ümmeti Muhammed'in ikinci büyük adamı olan, mülhem adam Ömer bin Hattab radiyallahu anh, bugün üzerinde yüz binlerce caminin bulunduğu, ezanların okunduğu toprakları mü'minlerin toprağı hâline getiren adam, bakın duasında ne diyor: "Allah'ım, eğer bir şehitlik nasip etmeyeceksen bana, çoluk çocuğumun rızkı için çalışırken al canımı." diyor. Söze bak söze. Eğer Medine'de şehit olmayacaksam çocuklarımla rızkı için çalışırken al ruhumu ya Rabb'i diyor. Ama birinci tercih de çok yüksek bir tercih olduğu için hem Medine'de Resûlullah'ın mihrabında şehit olarak Rabb'ine gitti. Herkesin arzusu başka. Başkasının borcunu helal yolla bile olsa borç alıp sanayi tesisleri kurma kafası



yok. Kredi alıp, filan yatırımı yapmak yok. “Alnımın terini silerken al ruhumu ya Rabb’i.” diyor. Ömer kafası tabi, Ömer kafası. Kelepurcu kafa değil, mülhem kafa. Şeytanın onun girdiği vadiye girmeye cesaret edemediği kafa... Çünkü ter silen adam... Radiyallahu anh.

Bu Ümmet, Ömer bin Hattab’ın peşinden gittiği zaman dik ve onurlu ümmettir. Banka müdürlerinin kapısında bir bağ sakalına rağmen eğilip, bükülüp: “İşte, şunu getireceğiz Tayvan’dan, bunu getireceğiz. Abi, bildiğin gibi değil hazır bizim sermaye aslında da köyde de bir çiftlik kuruyoruz.” diye edebiyat, yalan edebiyatla para alıp o paranın üstünden zengin olan ümmet değildir bu Ümmet. Yönettiği topraklarda şu anda, yönettiği topraklarda ondan fazla devlet var. Koca, bugünkü lisanla imparatorluk idare eden bir adam, Enes ibni Malik: “Tavaf ederken Ömer’in cübbesinde on iki yama saydım.” diyor. Şimdiki ifadelerle banka müdürlerini ayağının dibinde secde ettirecek kudreti vardı. “Verin para, şöyle bir makam sereyim.” deseydi, ayağının altı altınla döşenmişti. Ama İran’ının, Kısra’nın altınları Medine’ye geldiği zaman o, secdeye kapanıp: “Rabb’im, bunlara köle etmeden al benim ruhumu.” dedi. Mantık dünyayı kullanma mantığıdır.

Dünyanın kullandığı mü’min, ayağı kaymak üzere olan mü’mindir. Allah’ın nazarında sinek kanadı kadar bile değeri olmayan dünyayı putlaştırdığı zaman mü’min, işçisini de ezer, karısını beğenmeyip bir karı daha da bulur, sekreter de çalıştırır. Allah’ın en büyük haramı, zinadan ağır haramı olan faizi de evirip, çevirip: “Filan hocaya sormuştuk biz.” diyerek helal rızık gibi çocuklarının kursağına da koyar. Çünkü temel mantık “Dünyayı ayağının altında çiğnediğin bir paspas gibi mi kullanıyorsun, sen mi paspas oldun dünyanın ayağında?” Mantık bu mantıktır.

Allah ahabın karılarından razı olsun. Ne kadındılar be! Ne kadındılar! Kocaları İran’a ve Rum diyarına gittiği zaman -kocaları hani yeni dünyaya açılıyorlar, iş imkânları Çin’de filan, Amerika’da iş imkânları buldular, yine bugünkü literatürle söylüyorum- kocalarının karşılıklarına geçtiler dediler ki: “Efendi, biz açlığa dayanırız, ateşe dayanamayız. Bizim için haram yemeden gelin buraya. Haram getirmeyin bu eve.” Neden? “Yabancı ülkeye gidiyorsunuz, orada haram helal karışmış olabilir. Rızıkınızı harama karıştırıp getirmeyin. Biz açlığa dayanırız, cehenneme dayanamayız.” Ne kadın be! Ne kadın ya! Allah bu mantıktan ebediyen razı olsun. “Ateşe dayanamam ama açlığa dayanırım.” Ruh bu olunca, Allah da bu sefer yardım ediyor.

Kardeşler,

Biz asgari ücreti dört şey üzerinden belirleyen bir Peygamber’in ümmetiyiz. Bu, şu demek: Ekmek alıp eve gitmek kapitalist mantığın asgari ücretidir. Kocası, karısı iki çocukları ya da bir buçuk çocukları. Yani üç çocuk olursa zaten o Çin mantığı olduğu için kapitalizmde yok. İki çocuk olacak, dört kişilik nüfus. Asgari ücret tespit ediyor ya şimdi. İşte, günde on beş gram peynir, dört zeytin, otuz altı gram reçel, bir buçuk ekmek dört kişiye. Bundan şu kadar para asgari ücretti, kanunlaştırıyor bunu.

Benim Peygamber’im de sallallahu aleyhi vesellem, bin dört yüz küsur sene önce Avrupa Sözleşmesi, Amerika Kuralları olmadığı bir zamanda Ahmed bin Hanbel’in Müsned’ine giren hadisinde diyor ki: “Bizden biri işe girdiği zaman, evi yoksa evini almış olsun. Evli değilse evlenmiş olsun. Evinde hizmetçi yoksa hizmetçisi olsun, bineği yoksa binek bulsun.” Allahu ekber! Bin dört yüz sene önce Medine’de işçiler için veya esnaf için asgari ücret sınırlaması yapıyor. Ev geçindir, evlilik yap, hizmetçi tutacaksın ve bineğin olacak. Asgari ücret yirmi gram peynir üzerinden değil, bu dört şey üzerinden Medine’nin dünyaya hükmettiği mantıkta. Şimdi hâlâ insanlık on beş gram peynir, yirmi gram reçel üzerinden insanlığa asgari ücret temin ediyor. Ama işin de hakkı var diyen Peygamber aleyhisselam “Hizmetçili, kapısında araba bulunan, tapusu senin olan, evlilik sıkıntısı çekilmeyen bir ev, asgari geçim şartlarının evidir.” diyor. Göklerin kuralı bu, göklerin getirdiği rahmet bu. Ama işçiyle patron sendikalarını karşı karşıya oturtursun. O ona tehdit, bu buna lokavt tehdidi, bu

grev tehdidi. “Altı yüz lira mı olsun? Hadi altı yüz üç lira olsun bu sene!” Kutlamalar başladı, üç lira arttı. O üç lirayı harçlık veremezsin sen. Peygamber’in hizmetçi de asgari ücrettir diyor. Yani hizmetçiye asgari ücret demiyor. Bir evde hizmetçi maaşı verilecek miktar, asgari ücrete dâhil olmalı. O asgari ücretli hizmetçiye vereceğin maaş da onun bu dört şartını yerine getirecek maaş olacak. Medine standardı. “Rahmete’l ilalemin için geldiysen sen dünyaya, bir hizmetçinin bulunduğu bir evde yaşa, dünya nimeti olarak helal olsun sana.” diyor. O hizmetçiye de aynı şeyi söylediği için ona da hizmetçi tutacağı kadar bir maaş vermeye mecbur ediyor seni bu sefer. Neden? Çünkü Mü’min kahvehanede, deprem bile olsa evinde oturmaz; alnını sileceği tarlasında oturur. “Sekiz saat kanuni hak ama tansiyonum yok, delikanlıyım. Altı saat daha fazla çalışacağım bir iş bulurum.” der. Mü’min çalışkan insandır. Mü’min “Eğer şehitlik bana nasip değilse beni çocuklarımla rızık için uğraşırken al ruhumu.” diyen adam kafasıdır mü’min kafası.

Kardeşler,

Bu dünyanın ne kadar elimizde olması gerektiğini, ne kadar, hangi ölçülerle çalışmamız gerektiğini belgeleyen belgesidir göklerin. Peki, bütün bu imkânlarla rağmen Müslümanlar olarak neden doyumsuz bir hayat yaşıyoruz? Arkamızda -bir defa işçi olsan da olmasan da- devletin maaşı garanti, hastane garanti, fonlar, yardımlar... Ya ölmek mümkün değil neredeyse ya! İstesen de ölemiyorsun artık, zorla kurtarıyorlar seni! O hâle geldi insanlık.

Neden iş korkusu, rızık korkusu alabora etti bizi? Neden mü’min insanlar dağlar gibi büyük laflar ettikleri hâlde, mangalda kül bırakmayan koca koca laflar konuştukları hâlde mü’min insanlar biricik, tertemiz iffetli kızlarını, iffetlerinin tehlikeye düşeceğini bildiği hâlde filan iş yerine gitmeye mecbur ediyorlar? Neden memurluk Allah’tan daha güçlü bir rızık kapısı hâline geldi? Neden Esmâ’l Hüsna’daki Allah’a, Er-Rezzak olan Allah’a iman ettiğin hâlde memur olmadı, memurluk imtihanına girmedi diye çocuklarına küser Müslüman babalar? Bunun neresi Müslümanlıktır? Nihayetinde yanında oturan ikinci bir memurun iki kelimele iftirasıyla oldu gitti memurluğu da sona erdi. Bir sürü de tazminat ödeyecek tehlikeli bir iş olduğu hâlde... Güya yetim hakkı yemeyecek büyük bir sülalenin çocuğundan olduğu hâlde, çuvalla parasını kömürlüklerde gizleyen bir adam olduğu hâlde çocuğu, o çocuğun yiye yiye bitiremeyeceği servetine rağmen memur olunca “Şükür be altın bilezik taktık bu çocuğa.” oluyor.

Ne zamandan beri Allah’tan daha rahmetli devletimiz oldu bizim? Sebep ne biliyor musunuz? Bu sebebi de Enes ibni Malik açıklıyor radiyallahu anh. Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki: “Kimin ana gayesi dünya olursa, (Ana gayesi dünya adamın, mü’min ama. Gâvurun zaten başka gayesi yok. Mü’min, hacı efendi, çok da takva adam, tarikat dersi de var. Tesettürlü hanımı var, ana zaten Allah dostlarından biri... Ama dünya işine gelince, çocuğun memur olmasına gelince, hiçbir şey yok dünyada. Kim dünyayı böyle dert edinirse...) Allah’ın Rezzak olduğuna iman ettiği hâlde kim dünyayı böyle dert edinirse Allah’ın ona üç cevabı vardır. Birincisi onun gözünden fakirlik korkusunu kaldırmaz Allah. -ödü patlar fakirlikten- İkincisi hiçbir işini düz yapmaz Allah onun. (Her işinde terslik olur, tuttuğu elinde kalır. Konuştuğu başına dert olur.) Üçüncüsü de bu kadar dertlendiği hâlde eline hiçbir şey vermez Allah.” Boş dolaşır hep, böylece dünya boşa gider, ahiret de zaten harap olmuştur onun için.

Dünya ana gaye olursa dinden, iffetten ve ahlaktan değerli olursa iş gitti. Ne gitti? Allah’ın yardımını gitti. Allah’ın yardımını gidince göz hep fakirlikten aç kalmaktan korkuyor. Deposundaki, ambarındaki yiyecekler şöyle mesela kar kaplasa yolları, hiç evden çıkma imkânı olmasa en fakir ailemizin bile “Bitti.” desek, “Şu köşede, bucakta dolabın dibinde neler kaldı, bunları bir yiyelim.” desek bir ay herkes evde idare eder gene. Ama sorsan kıtlık, sefalet, İstiklal Harbi yıllarında yaşıyoruz.

Neden? Ceza. Allah'ın cezası. Allah "Benim için yaşayın." diyor. Kul "Tamam ya Rabb'i, seninle beraberiz." diyor ama hedef dünya. Dua ederken Allah; çarşıya, pazara çıktı mı yok. Bunun cezası var dünyada.

Kardeşler,

Biz dünyayı çalıştıran kafanın sahibi olmalıyız. Dünyaya çalışan insan değiliz, dünyayı çalıştıran insanız. İşçi oluruz, patron oluruz ama Allah'ın kuluyuz. Şeriat'ımız var, dinimiz var, fikhımız var başıboş değiliz. Dolayısıyla bir mü'min muhakkak çalışmalıdır. Emeklilik, sağlık nedeni gibi bir neden olmadıkça boş iştir. Mü'min niye emekli olsun? Mü'min çalışır ama kudreti olan bir işte çalışır. Yapabileceği bir işte çalışır. Allah bedenine bir zeval verirse, bir sıkıntı verirse gelen sıkıntının boyutuna göre eve çekilir. O da Allah'tan çünkü.

Bizim çalışmamızın kanunu var. Çünkü başıboş değiliz. Nedir bu kanunumuz? Bir, becerebildiğimiz işte çalışırız. İki, gücümüzün yettiği işte çalışırız. Üç, helal iş yaparız. Ucunda - kendisinde değil- ucunda faiz, alkol, domuz ürünü gibi bir şey bulunduğu zaman evimizde inzivaya çekiliriz. O zaman sadaka almak helal olur bize, başka iş bulamazsan. Buradan kalkıp Almanyalara gidersen gâvurun meyhanesini temizlemek için oradan fetva soramazsın kimseye. "Burada da meyhane temizlemek haram mı?" Su mu çıktı oturduğun topraklarda, sel mi götürdü köyünü? Tabi beyefendi hayvan besler mi? Kimin çocuğu.

Şimdi zaten iş yok, işçi yok. Bir garip dünyaya geldik. Ne işçi var ne iş var. Her fabrikanın önünde işçi aranıyor, herkes iş arıyor. Ama nasıl iş arıyor biliyor musunuz? Formül çok basit. Bir defa o bir masada oturacak, elinde cep telefonu olacak, masasında bilgisayar, karşısında televizyon... Yoruldukça bunlar arasında nöbet değiştirecek, bir de küçük bir ricası var; istediği zaman işe gelecek. Maaşı da full olacak, Avrupa İnsan Hakları kuralına göre de maaş alacak. Alimallah bu işi Sultan Kanuni Süleyman bulsa bile kalkar mezarından gelir, böyle bir işte o da çalışırdı herhâlde, Süleyman olduğu hâlde. Komik hâlde geldik. İş arıyor ama cep telefonu hep açık olacak, arkadaşlarıyla iletişim hâli... Dünya idare ediyor ya atölyeden tabi olmaz cep telefonuyla görüşme. Komik duruma geldik. Yani melekler gülüyor filan demiyorum, birbirimize gülecek hâlde geldik. Çakı gibi delikanlılar, iş yok. Niye yok? Çünkü "Bilgisayarınla gelmeyeceksin." diyor patron. Seni istiyor. Oh, bir de kablosuz ağı bulunduğ bir yerde olsa, ne iş mübarek! Hayır! Mü'min, helal ve ter silecek bir işte çalışacak.

Memurluk, bir gün kendi kafana göre oturamayacağın şey demek. Ya kardeşim şefi kandırdın, yetmiş beş milyonun hakkı var üzerinde. Onları nasıl kandıracaksın? Tek tek gidip, rica ettirmen lazım. Uyduruk bir rapor aldım, siz de hakkınızı helal edin, diye. Yani uyduruk bir raporla on beş gün kaçtın. Bu rapora mecbur kanun koyanlar da raporla iş yaptığı için zaten rapor helal her zaman. Rapor helal. Yedi kere ameliyat oluyor her hafta adam! Ama bu iş, ne işi? Milletin işi. Kimden izin aldın? Milletin vekilinden almadın herhâlde. Gerçi o vekil de kim?

Kendi kendimizi kandırıyoruz. Allah kanmıyor buna, melekler kanmıyor. Kendi kendimizi kandırıyoruz. Memur insan aç kalır, sefil kalır yani memur olur. Ona bir itirazım yok. Onun dışında bir istasyonda demirleri topla, hurdacılık yap. Ya istediğin zaman çoluk çocuğunun yanına gidersen, Allah'tan başka kimsenin sana bir şey diyeceği yok zaten. Dik olursun, dik! Ne demek ömrünün sonuna kadar hep ceket düğmeleyeceksin? Ne renk giyeceğini bile şefin belirleyecek. Böyle hayat olur mu ya? Buna hayat denmez.

Mü'min bir şart olarak da sağlığına engel bir işte çalışamaz. Mobilya boyacıysan, doktor seni ikaz ettiği zaman ciğerlerinde sıkıntı var diye o gün işten ayrılacaksın. Başka iş mi arayacaksın? Başka iş arayacaksın tabi. Vermezlerse? Ya seni yaratan düşünsün her işe karışma sen. Haddin ne,

cürmün ne? Her işe neden karışyorsun ya? Bizi yaratan var. Sen yeter ki evde oturma, kibirlenme. Sağlığımıza zarar verecek bir işte de çalışamayız.

Ve iş kurallarımızdan bir tanesi de kardeşler, hiçbir mü'min namazıyla pazarlık yapılan bir işte çalışamaz. İzin vermiyorlar ne demek? İzin almak zorunda değildir. İslam diyarında, ezan okunan bir ülkede, ezanlar okunup da mahkeme kararıyla ezanlar susturabiliyor mu? Yok. Neden? Çünkü namaz ve -laik bir devlet olmasına rağmen- bu topraklarda ezan, hak olarak tescil edilmiştir. Şikâyet etse bir vatandaş mahkeme kararıyla ezanı susturamıyor. Dolayısıyla ezan da beni çağırıyor, ben namaza giderim. Bu devletin işi de olsa böyle, özel sektör de olsa böyle. Atamaz beni dışarı. Ama dört rekât öğle namazını kılmaya gidersin. O arada geçmiş yetmiş vaktin kazasını yapamazsın. Hiç kimse on dakikadan fazla namaz izni kullanamaz iş yerinde. İşçinin nafile namaz kılması gerekmez. Çok meraklıysan yatsıdan sonra kıl kılabilirdiğin kadar nafile. Patronun farz namazlara izin vermesi -izin vermesi değil- engel olmaması gerekiyor. İzin vermek diye bir şey yok. Farz hâle geldi ise hac, haccı da engelleyemeyiz. İşçi hacca da gidecek.

Ve bizim için çok önemli bir kural daha kardeşler, yasalar dediğimiz -insanların sözleşerek, anlaşarak belli bir noktadan sonra oluşturdukları- teamül, Şeriat'ımız için de muteberdir. Mesela, "İşçiler altı gün çalışır." diye bir kural konduysa bu kurala Müslümanlar da uyarlar. "Kardeşim, biz laik bir ülkedeyiz; sen Müslüman ben Müslüman ne demek ya, yedi gün çalışacağım." diyemezsin. Demek ki "İnsan altı gün çalışır, bir gün dinlenmesi lazım." diye bir teamül olmuştur. Bu doğrudur, bunu sen de uygulayacaksın. "İşçi şu kadar sene çalışırsa şu kadar tazminat alarak o işten çıkar." diye bir kural konulduysa bu kurala Müslümanlar da uyarlar. Ama "İşçi yılbaşında kokteyle katılacak." diye bir kural koydularsa cehenneme kadar yolu var o kuralın. Allah'ın Şeriat'ına ters düşmeyen şeyleri biz teamül, örf kabul ederiz.

Ve'l hamdüli'llahi rabbi'l âlemin.